Mâine a fost o zi deosebită

Osteniţi şi însetaţi. Plini de praf şi transpiraţie. Uzi leoarcă. Aşa sunt cei trei, Radu, George şi Gabriel, după cel mai fenomenal meci de fotbal al noului mileniului. Din păcate acela a fost la TV acum câteva ore, dar cel pe care l-au jucat împreună cu grupa universităţii lor contra fotbaliştilor universităţii clujene a fost chiar mai presus de cel pe care nu l-au urmărit în ciuda tuturor promisiunilor că o vor face.

Acum cei trei eroi-marcatori-de-goluri sunt tolăniţi pe scaunele până mai devreme curate de străluceau ale unei cofetării din mijlocul Clujului. Având în faţa ochilor obosiţi de joc dar relaxaţi de lumina înserării câte o duzină de sticle de suc şi halbe bere goale şi pe masă câte o sticlă de suc pe jumătate plină, nu-şi pot permite să bea suc şi bere în acelaşi timp. Nu din cauza banilor, îşi pot permite, dar s-au născut doar cu o singură gură şi un singur gât. ªi cu deosebitul bun simţ de a nu amesteca băuturile, berea va urma imediat. Stai numai să vină chelnerul.

- Când vine trenul? întreabă Gabi la un moment dat.

Este îngrijoratul grupului. Oricare ar fi situaţia nu se poate opri să nu se îngrijoreze pentru ce va fi mai departe, uneori îngrijorarea ajunge la suprafaţă molipsindu-i chiar şi pe cei din jur.

- Fi liniştit, bă! Mai avem timp.

Acesta este Radu, flegmaticul. Întotdeauna calm şi sigur pe ceea ce va urma mai departe dar mai ales pe el însuşi, uneori reuşea să-i sperie pe cei din jur prin reacţiile sale. Dar ceea îl speria pe *el* cel mai mult şi uneori, doar uneori, în îngrozea pe ceilalţi, erau ideile pe care George le scotea uneori din fundul plin de idei al minţii sale. Este cel răspunzător cu imaginaţia şi mai ales iniţiativa, uneori chiar dezastruoasă prin efectele sale, al grupului. Acum acesta tace, din fericire - o fericire umbrită doar de gândurile care cu siguranţă că-i trec dincolo de fruntea lipsită de riduri şi de aparenţa unei gândiri profunde - şi îşi sorbeşte tacticos sucul.

Chiar şi în ciuda acestor date, grupul a cărui inimă se găsea aici, era unul dintre cele mai stabile din istoria cunoscută a universităţii. Câteva probleme vag cunoscute de toată lumea dovediseră deja acest lucru.

Dar este de ajuns, nu pentru a face descrierea unui grup de studenţi ne găsim aici. Ideea este că trei dintre ei se găsesc tocmai în acest moment într-o cofetărie în aer liber din Cluj sorbind din suc. Ba nu! Bere, căci tocmai l-au trimis pe chelner după câte o halbă + o sticlă de bere pentru fiecare.

- Pun pariu că se împiedică şi cade, li se adresă un om singur de la o masă alăturată.

- Cum? se interesă vag curios Radu.

- Pun pariu pe o halbă cu bere că chelnerul se împiedică şi cade, repetă omul.

- Ţin pariul! se repezi George.

Îl pierdu într-un mod stupid. Erau chiar berile lor când chelnerul se împiedică de geanta uriaşă a lui Gabi care, prevăzător ca întotdeauna, pregătise tot ce ar putea avea nevoie. Berile fură astfel trântite pe masă stropindu-i pe toţi iar corpul chelnerului le urmă repejor înspre pământ. Masa se răsturnă spărgând sticle şi pahare, vărsând conţinutul lor peste tot.

- Blestematule!

Zgomotele căderii acoperiră parţial strigătul, nici unul dintre ei nu îndrăzni să înjure într-un loc public, dar feţele lor spuseră totul. Cei trei îndurară cu stoicism hainele ude de bere, oricum nu aveau cu ce să se schimbe până acasă, poate doar cu hainele cu care alergaseră la fotbal. Oare pe cine ar deranja nişte sportivi obosiţi pe tren?

- Nu vă impacientaţi, sări Gabi. Am pregătit ceva ce v-ar putea ajuta.

Începu să scotocească grăbit prin geanta cea uriaşă - cauza accidentului - şi, în cele din urmă, scoase un prosop înmuiat cu apă sau cu un lichid special cu care începu să şteargă petele de bere de pe haine. Deosebit de straniu, acestea se estompară rapid apoi dispărură de parcă nu ar fi existat.

- Eşti pregătit pentru orice, nu-i aşa?

Tipul care câştigase pariul este un tânăr cam de vârsta lor, cam ponosit îmbrăcat şi cu o barbă nerasă de câteva zile dar nu iese prin nimic din normalitate. Poate este un pic cam prea normal. El se apropiase de masa răsturnată iar acum se căznea să o ridice de pe jos, reuşi pe deplin. Chelnerul se scuză şi le promise celor trei că le va aduce câte o halbă de bere din partea casei, sau mai precis a lui. Era de la sine înţeles că el va plăti mai târziu pentru ceea ce a distrus.

- Nu ştii nici a zecea parte din adevăr, îl îmbărbătă Radu pe necunoscut în timp ce George îi ceru chelnerului o halbă în plus pentru noul sosit.

- Tu trebuie să fi Gabi, spuse străinul.

- De unde ştii? se sperie acesta. Eşti de la SRI?

Străinul râse.

- Da de unde! V-am auzit vorbind.

- Eu sunt Radu, se prezentă acesta, iar el este George.

- Călin, spuse străinul strângând mâinile întinse.

- Vino şi tu la masa noastră, îl invită George.

Gabi încearcă să comenteze dar privirile celorlalţi doi îl întrerupseră înainte de a putea spune ceva. Chelnerul scuzându-se se întoarse tocmai în acest moment cu un nou set de halbe, dar de data aceasta nu se mai împiedică. Din fericire. Cei patru „*cei patru muşchetari*” se aşezară la masa acum curată vorbind banalităţi.

- Cum de ţi-ai dat seama că se va împiedica? întrebă George după un timp de parcă tocmai şi-ar fi amintit.

- Foarte simplu. Vin din viitor.

Care ar fi reacţia voastră la aşa ceva? Ei bine, a mea ar fi la fel. Dar eroii noştri reacţionară fiecare în modul său specific: Gabi se uită la el de parcă tocmai ar fi încercat să-i vândă castraveţi, Radu zâmbi cu gura la urechi, tocmai auzise o glumă bună, doar George păru să fie singurul care-l crede.

- Din ce perioadă?

- Adică din ce an vin? 2089.

- Hm. Tu chiar crezi chestia asta?

- „Dacă o maşină a timpului va fi inventată într-un moment sau altul din viitor atunci ea a fost deja inventată.”

- A! Citatul tău preferat. Cine l-a spus prima oară? Dan-Marius nu-ştiu-cum?

Intervenţia pare să-l enerveze pe George pentru că se grăbi să-i răspundă sec:

- Doar Dan-Marius pentru voi. Tipul s-a decis să-şi folosească în domeniul SF-ului doar cele două prenume.

- L-am cunoscut pe acest... Dan Marius, spuse necunoscutul. Un băiat simpatic, dar cam ciudat.

- Atunci care este numele lui complet?

- ªi să vă stric vouă surpriza? Nici gând!

- ªi ce cauţi atunci aici?

- Mă bucur de berea pe care am câştigat-o şi aştept ziua de mâine.

- Ziua de mâine?! De ce tocmai ziua de mâine?

- Pentru că ziua de mâine a fost o zi deosebită. Din toate punctele de vedere.

Misterul din vocea necunoscutului îi fascină pe cei trei, sau poate faptul că s-a referit la un moment din viitor cu timpul trecut. George nu se putu abţine să nu întrebe:

- Cum?

- Ştiaţi că mâine oamenii vor ajunge pe Marte?

- Nici nu ştiam că avem o misiune spaţială care a trimis oameni spre Marte!

A fost Radu, răspunsul i-l va da însă George:

- Nici nu există vreuna.

- Ştiaţi că unul dintre voi a fost primul om care a pus piciorul pe Marte?

Râsete.

- Zău? Cum aşa?

- Aţi auzit vreodată de extratereştri?

- Haideţi să plecăm, veni cu ideea Gabi. Nebunul ăsta a luat-o razna de tot.

- Dar mai avem aproape o oră şi jumătate până la următorul tren!

- Veniţi sau mai staţi?

- Eu mai stau, spuse George.

Nici nu se puteau aştepta la altceva de la el, este un adepte irecuperabil şi iremediabil pierdut al SF-ului.

- Eu mai am o jumătate de halbă, se scuză Radu.

- Atunci vă las, ne întâlnim în gară peste o oră. Salut.

Necunoscutul aşteptă până când tânărul se îndepărtă suficient de mult pentru a nu-i auzi:

- E mai bine aşa. Nu-i puteam spune direct în faţă că va muri mâine.

George tresări iar Radu se înecă cu bere. Sau cel puţin aşa dori el să creadă.

- Cum adică?

- Ce vrei să spui?

- Gabi va muri mâine într-un accident de maşină.

Radu se ridică de pe scaun şi dori să repeadă pe urmele colegului şi prietenul său, străinul cu numele de Călin îl opri, strânsoarea este mai puternică decât se aşteptase oricine iar studentul se opri.

- Nu o face. Nu vei reuşi să-l salvezi, nimeni nu o va putea face.

- Dar dacă călătoria temporală...

- Atunci când cineva este sortit să moară nimeni şi nimic nu-l mai poate salva. Nici chiar călătoria temporală. Credeţi-mă, ştiu.

- Cum va muri?

Străinul, căci cei doi nu pot să-l numească altfel în ciuda faptului că-i ştiu cel puţin prenumele, se freacă în barba nerasă de parcă s-ar gândi cum să înceapă. Cască lung apoi soarbe din bere, halba este acum goală. Îl chemă pe chelner şi mai ceru trei beri.

- V-am spus despre extratereştri?

În cele din urmă!

- Vag. Dar poţi să se spui mai multe.

- Ei bine, ei îşi vor face apariţia mâine dimineaţă la ora 10.04 ora României şi vor intra pe o orbită staţionară în jurul Terrei. La 10.05 vor prelua controlul asupra emisiilor de radio-televiziune şi-şi vor transmite mesajul lor către Omenire. Adică vin în numele păcii şi cooperării dintre rase, bla-bla-bla. Vă puteţi da seama de restul şi singuri.

Radu îşi privi ceasul, *mai avem timp*.

- Nu cred că trebuie să ne mai spui ce fel de reacţie va fi după aceea. Panică, debandadă, cam toate nivelele haosului.

Necunoscutul pare să mai fi spus această poveste de cel puţin câteva ori, faţa şi mustaţa de spumă de bere îl trădează.

- Da, aşa va fi. Vreme de zece minute, până când extratereştii vor începe să emită un fel de unde care vor linişti populaţia pentru un timp suficient de mult pentru a-i accepta.

- ªi noi cum ajungem pe Marte?

- Voi nu, numai unul dintre voi. Acela pe care extratereştii l-au considerat compatibil cu tehnologia lor de pilotare a unei nave.

- Ei bine, care dintre noi doi va fi acela?

- De unde ştii că este unul dintre voi. Poate la fel de bine să fie şi Gabi.

- Dar parcă spuneai că va muri într-un accident de maşină!

Radu nu pare exasperat, probabil că nici nu este. Dar se comportă de parcă ar fi.

- Dar nu am spus că extratereştii nu au/nu vor avea tehnologia ce le permite/le va permite resuscitarea morţilor.

O logică imbatabilă, impecabilă. Demnă de admiraţia tuturor.

- Deci vrei să spui că Gabi este cel care va ajunge pe Marte?

- Are tot atâtea şanse ca şi voi doi.

Din nou la început. Ce plictiseală!

- Hai să mergem!

George se ridică brusc în picioare şi se apleacă după geantă.

- Plăteşti tu sau plătesc eu?

- Mai bine plătesc eu totul, interveni necunoscutul ce-şi spunea Călin. Măcar atât pot face pentru voi.

După o privire scurtă unul către celălalt cei doi ridicară din umeri şi luară genţile în spinare. Îl salutară şi s-au îndepărtat fără nici un alt cuvânt.

- Ce zici de povestea tipului?

- Interesantă. O bună poveste SF.

- Oare de la cine o fi luat-o?

- De la Dan-Marius al tău?

- Mă îndoiesc. Nici măcar nu-l cunosc pe tip, nu l-am mai văzut niciodată până acum.

- Atunci trimite-l la origini şi lasă-l să trăiască în pace.

- Mă întreb totuşi un lucru.

George se opri şi se uită înapoi. Masa lor abia se vede dar este acum liberă, tipul plecase sau dispăruse demult.

- Care?

- Dacă totul este adevărat?

Radu se scărpină în cap de parcă ar încerca să dezgroape de acolo răspunsul.

- Atunci trimite-mi te rog o vedere de pe Marte dacă eşti tu acela care va ajunge primul.

- S-a făcut. Cu condiţia să faci şi tu la fel.

- Bine.

Cei trei nu aveau să-l mai întâlnească niciodată pe necunoscut. Acesta a dispărut din viaţa lor la fel de subit precum apăruse, un suflu meteoric al unei alte realităţi. Sau a uneia viitoare.

Acum aţi vrea să aflaţi dacă ceea ce străinul le-a spus a fost totul adevărat sau o invenţie demnă de povestit copiilor? Ei bine, puteţi afla toate acestea printr-o singură modalitate: mâine la ora

10.03 aprindeţi radioul sau televizorul, orice doriţi. Puneţi-l pe oricare canal sau frecvenţă vă doreşte inima şi aşteptaţi vreme de două minute. Dacă apare un comunicat al extratereştrilor care au venit pe Pământ în numele păcii şi al comunicării între rase, atunci a avut dreptate. Dacă nu, poate poimâine.

21 - 27 septembrie 2000